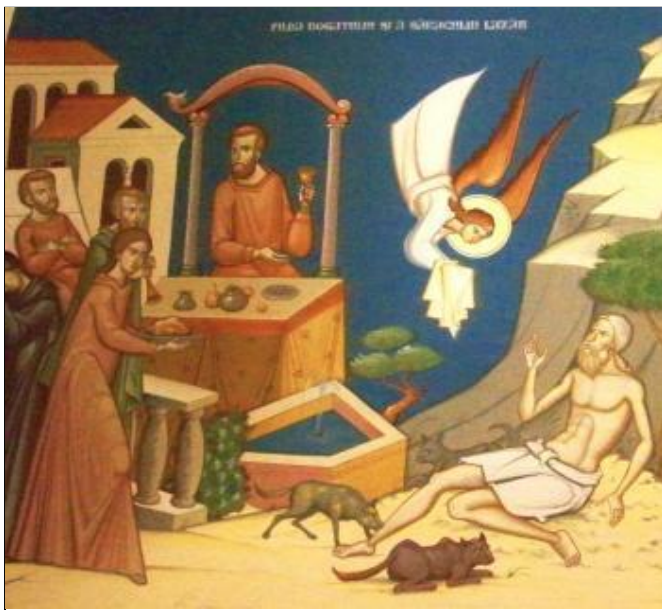

Sfântul Epimah a strigat: „Așa! Chinuiți-mă, scuipați-mă, loviți-mă, puneți cunună de spini pe capul meu și sceptru de trestie în mâna mea! Adăpați-mă cu fiere și cu oțet, răstigniți-mă pe cruce, străpungeți cu lancea coasta mea! Acestea toate pentru mine Domnul meu le-a îndurat, și eu asemenea voiesc să le îndur!”. În mulțimea adunată la acea privesc de groază se afla și o femeie oarbă de un ochi, care privea cu dinandinsul la chinuirea Sfântului și plângea cu amar, văzând sălbăticia drăcească a torționarilor. S-a întâmplat ca, în timp ce Sfântul era chinuit, o picătură din sângele lui să sară pe ochiul ei cel vătămat. Deodată s-a făcut minunea, și femeia a putut vedea desăvârșit cu ochiul până atunci bolnav, nemaifiind nici o diferență între el și cel sănătos. Atunci ea a strigat tare: „Mare este Dumnezeu acestui pătimitor!”. Așa strigând ea, Sfântul Epimah a fost decapitat, iar sufletul lui de viteaz s-a strămutat la locașul bucuriei celei veșnice, anul fiind 250.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, Proloagele de la Ohrida)

TÂLCUIRI LA EVANGHELIA DIN DUMINICA A XX-A DUPĂ RUSALII

Bogatul este lipsit și fără de nume, înaintea lui Dumnezeu, ca unul ce a fost fără de milostivire. Căci Dumnezeu a spus odată prin glasul Cântărețului de Psalmi, cu privire la oamenii ce nu se tem de El: „Nu îmi voi aminti de numele lor pe buzele mele”.

Precum spuneam, săracul era numit cu numele sau de limba lui Dumnezeu, însă vedem ca bogatul nu acorda nici o băgare de seama lucrurilor care sunt neapărat trebuincioase (sufletului). Căci ce spune cu privire la el Hristos: “se îmbrăca în porfira și vison” (visonul era un în foarte fin și nu o blană). Adică el se străduia să fie frumos îmbrăcat în haine foarte de preț. Săracul însă era aruncat înaintea porții, apăsător de boală și

de sărăcie și nu era învrednicit de nicio luare în seamă. Căci nimeni nu-i purta de grijă și n-avea milă de el, și căuta spre a se sătura cu cele nefolositoare și care cădeau de la masa bogatului.

Pe deasupra era muncit și de o boală cumplită, și “câinii venind îi lungeau rănilor”. Iar aceasta o făceau nu spre a-i pricinui vreun rău, după cât e posibil, ci oarecum fiindu-le milă de el și îngrijindu-l. Iar bogatul care era mai crud chiar decât fiarele, lipsit de milă și nemilostiv se dovedea că este plin de toată neomenia. Mântuitorul ar fi putut să spună: “Cutare era un om bogat” ca despre Iov, totuși n-a zis așa. Ci Hristos l-a numit în chip simplu un om bogat.

Dar nu (a murit) în felul acesta Lazăr, ci a plecat din lume însoțit de toată purtarea de grijă, și cu nădejdele cele mai bune. Căci plecarea de la stările noastre omenești, este o îndepărtare de la dureri și întristări, pentru cei ce au nădejde de la Dumnezeu. Și așa ceva ne-a învățat și Solomon zicând:

“Ei par în ochii celor fără de minte că au murit, și este socotit un rău plecarea lor, iar îndepărtarea de la noi e socotită o nimicire a lor. Dar ei sunt în pace și nădejdea lor e plină de nemurire”.

Căci li se dă lor mângâiere deopotrivă de mare cu suferințele lor, și poate răsplata este mult mai mare decât durerile lor. Întrucât Hristos a grăit: “Turna-se-va în sânul vostru măsura bună, îndesată, clătinită și cu vârf” De aceea: “Lazăr a fost dus de sfinții îngeri în sânul lui Avraam, iar bogatul a murit, zice, – și a fost îngropat”. Fiindcă moartea este pentru acel care a fost aspru și lipsit de milă, îndepărtarea de trup. Bogatul a mers de la desfătare la osândă, de la slavă la necinste, de la lumină la întuneric.

(Sfântul Chiril al Alexandriei)